

www.fanteatre.es

FAN TEATRE

Exemplar gratuït.
Núm. 24 - Any III - Gener 2008

Les
"RADIOGRAFIES"
de l'èxit

LUCA BONADEI,
de vocació
mercenari

AGNÈS LLOBET
pura energia teatral

CARLES
FABREGATS,
addicte a la cultura

PROGRAMACIÓ*

cultural

GENER 2008

TEATRE

TEATRE MUNICIPAL. PASSEIG MALLORCA

Del 21 de desembre al 6 de gener
Madò Pereta se casa

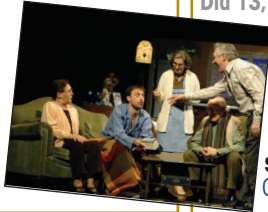

TEATRE MUNICIPAL XESC FORTEZA

Del 27 de desembre al 4 de gener, a les 18 h
A tempo!
Xirriquiteula Teatre

Dia 18, a les 21.30 h, i dies 19 i 20, a les 18 h
Unes veus de Joe Penhall
La lluna nova i Germinal Produccions

Del 25 al 27 de gener
Passat el riu de Joe di Pietro
La Perla 29. Direcció: Oriol Broggi

MÚSICA

TEATRE MUNICIPAL XESC FORTEZA

Dia 13, a les 20 h
Javier Ruibal i Iñaki Salvador

TEATRE MUNICIPAL. PASSEIG MALLORCA

Dies 12 i 14
Conferències Musicals
Especial Bob Dylan i Situació actual del rock català

AUDITORIUM

Dia 13, a les 12 h
Concert familiar
Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Dies 19 i 20, a les 18 h
Federico Chueca en el centenari de la seva mort
Col·lectiu d'Artistes Lírics

CINEMA

TEATRE MUNICIPAL. PASSEIG DE MALLORCA

Dies 10, 11, 13 de gener, a les 18 h
Premi Ciutat de Palma d'Animació Independent

Del 15 al 18 de gener
IX Mostra de Cinema i Vídeo de Palma

Dia 21, a les 20.30 h
Des de la mirada de l'Art: Cinema al Municipal
Inauguració del cicle

TEATRE PRINCIPAL

Dia 20, a les 21.30 h
Maria del Mar Bonet i Miquel Poveda
Concert dins la gala de lliurament dels Premis Ciutat de Palma

CONSERVATORI MÚSICA I DANSA DE LES I. BALEARS

Dia 26 de gener, a les 19.30 h
Banda Municipal de Música de Palma

Informació: 010 i 971 720 135
www.palma.es

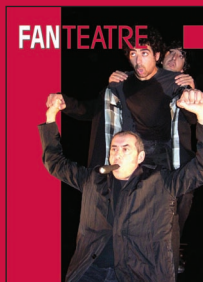
* Aquesta programació és susceptible de canvis

Ajuntament de Palma

El mes de gener ofereix sempre una estranya combinació teatral que alterna els productes nadalencs, que intenten aprofitar els darrers dies de festes, i les noves propostes de l'any que comença. Però la qüestió és que la programació és nombrosa i variada pel que fa les novetats **10** cosa que cal celebrar i destacar al FanTeatre. En aquest número també hem inclòs tres interessants entrevistes. Una a l'actor i director Luca Bonadei **14**, una altra al director del teatre Can Ventosa d'Eivissa, Carles Fabregats **26**, i per acabar, una darrera a la jove i prometedora actriu mallorquina Agnès Llobet **20**. També repassem la trajectòria de la companyia Sa Boira **22**, que enguany fa 20 anys, i us oferim algunes crítiques **6** dels nostres col·laboradors.

Molts d'anys i feliç 2008. Salut i teatre!

FANTEATRE

GENER 2007

Edició i publicitat:

Edicions de Fusta S.L.

Rafael Rodríguez Méndez, 7 -

entlo B - 07011 Palma

Telèfon: 971 22 15 75

edicionsdefusta@fancine.es

www.fanteatre.es

Departament comercial:

Belén Alonso: 629 32 64 23

Augusto Tomaselli: 656 37 91 19

Direcció:

Javier Matesanz

Telèfon: 630 956 630

Redacció:

Enrique Matesanz

Disseny: Josep Fortuny

D.L.: PM-2173-2005

La direcció del FanTeatre no es fa responsable de l'opinió dels seus col·laboradors ni s'identifica necessàriament amb ella.

visita'ns a

WWW.FANTEATRE.ES

FUNDACIÓ
esadIB

ESCOLA SUPERIOR D'ART DRAMÀTIC
DE LES ILLES BALEARS

formació
CONTINUA
CURSOS PER A PROFESSIONALS

CURS DE TEATRE I CREACIÓ

Sergi López i Jorge Picó

Palma, de l'11 al 15 de gener de 2008

Preinscripció fins al 4 de gener.

CURS DE MÀSCARES EXPRESSIVES I

JOC D'ACTOR - Philippe Peychaud

Palma, del 4 al 9 de febrer de 2008

Preinscripció del 7 al 24 de gener.

CURS DE VEU I CANT - Haim Isaacs

Palma, del 23 de febrer al 2 de març de 2008

Preinscripció del 28 de gener al 14 de febrer.

POSTGRAU EN GESTIÓ ESCÈNICA 2008-09

El Postgrau en gestió escènica està integrat pels dos programes d'expert universitari següents:

- Tècniques de Gestió Escènica
- Gestió d'Espais Escènics i Producció.

Aquests programes estan estructurats en mòduls que es **poden cursar independentment**, donant dret a la titulació per mòdul de Curs d'actualització. **Primer termini de preinscripció fins el 8 de febrer.**

Universitat de les
Illes Balears

Fundació Universitat -
Empresa de les Illes Balears

Si voleu més informació telefonau al **971 713 628**

Escola Superior d'Art Dramàtic de les Illes Balears
c. Morer, 6 - 07001 Palma - info@esadib.com - www.esadib.com

Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Educació i Cultura

PROGRAMACIÓ TEATRAL

PALMA

Auditoriàrium (sala Magna)

Passeig Marítim 18-Tel. 971 734 735

Dia 3 de gener

Cascanueces / El lago de los cisnes

(Ballet de Moscou)

Del 4 al 6 de gener

Especial Navidad

(Agustín El Casta)

Auditoriàrium (sala Mozart)

Passeig Marítim 18 - Tel. 971 734735

Del 19 de desembre al 6 de gener

Càstins

(Diabéticas Aceleradas)

Del 14 al 16 de gener

Aquesta nit hem de matar en Franco

(Zelda Produccions)

Teatre Municipal de Palma

Tel.: 971 710 986 i 971 720 135

Del 21 de desembre al 6 de gener

Madò Pereta se casa

(Mallorca so)

Teatre Municipal Xesc Forteza

Tel.: 971 710 986 i 971 720 135

Del 26 de desembre al 4 de gener

A Tempo

(Xirriquiteula Teatre)

Del 18 al 20 de gener

Unes veus

(Joe Penhall)

Del 25 al 27 de gener

Passat el riu

(Oriol Broggi)

Teatre Principal de Palma

C/ de la Riera, 2A, Palma. 971 21 97 00

Del 2 al 4 de gener

Tarzan, el musical

(Fundació Teatre Principal de Palma)

Dies 11 i 12 de gener

A la Toscana

(Fundació Teatre Principal de Palma)

Dies 24, 26 i 27 de gener

Vània

(Fundació Teatre Principal de Palma)

Teatre Sans

Ca'n Sans 5 - Tel. 971 727 166

Del 1 al 4 de gener

Joan Màgic i Cia.

Del 17 al 20 de gener

Com a pedres

(El pont flotant)

Del 24 al 27 de gener

Qualsevol

(Carles Pujols)

Teatre del Mar

Tel. 971 248 400

Del 2 al 6 de gener

Ambulants

(Clownx Teatre)

Del 9 al 20 de gener

Non Solum

(Sergi López)

Cicle Red de Teatros Alternativos:

Del 24 al 27 de gener

Mucho que perder

(La Coja Dansa)

Del 31 de gener al 3 de febrer

Desde lo invisible

(La Quintana Teatre)

MALLORCA

Teatre d'Artà

Ciutat s/n - Tel. 971 829 700

Dia 6 de gener

Ventafocs el musical

(Coc Teatre i Auditori d'Alcúdia)

Dia 20 de gener

El somni del circ

(Circo Mamma Mia)

Sa Societat (Calvià)

Tel.: 971 139 100

Dia 22 de gener

El somni del circ

(Circo Mamma Mia)

Auditori d'Alcúdia

Tel. 971897185

dia 2 de gener

El somni del circ

(Circo Mamma Mia)

Teatre de Manacor

Informació 971 554 549

Dia 2 de gener

La cantant calba

(Tau Teatre)

Dia 3 de gener

Vikramórvaci

(Companyia Petita Pàtria)

Dia 15 de gener

Carta d'una desconeguda

(Centre d'Arts Escèniques de Reus)

Dia 27 de gener

Va de Rondalles

(Grup Contarelles)

Teatre Lloseta

Pou Nou, 1 - Tel.: 971 514 452

Dia 13 de gener

El somni del circ

(Circo Mamma Mia)

Es Quarter (Teatre de Petra)

Reserves 971 561 896

Dia 6 de gener

Concert de la Banda de Música

Dies 11, 12 i 13 de gener

"Servar les formes"

(Mercuri Teatre)

Teatre de Capdepera

Informació 971 819 201

dia 4 de gener

El somni del circ

(Circo Mamma Mia)

Dia 21 de gener

Tots som diferents

(Eina d'escola)

Dia 23 de gener

El barbero de Sevilla

(Euroclassics)

MENORCA

Teatre Principal de Maó

Costa d'en Dejà 40 - Tel. 971 355 603

Dia 2 de gener

Trencanous

(Ballet de Moscou)

Dies 12 i 13 de gener

West Side Story
(Leonard Bernstein)

Dia 25 de gener

100% Joan Pons, 100% per a Ghana
(Ajuntament de Maó i Fundació Teatre Principal de Maó)

Dia 27 de gener

Dony Pere Singlà
(Sarsuela)

EVISSA

Can Ventosa (Eivissa)

Ignasi Wallis, 26 - Tel.: 971 310 111

Dia 2 de gener

La mar d'aventures
(Estudi Zero)

Dia 3 de gener

La fabulosa ciència del Dr. Grau i les bessones Grimm
(La Sargantana Teatre)

Dia 4 de gener

Cascanueces
(Ballet de Moscou)

Dia 26 de gener

Los Persas (Réquiem por un soldado)
(Calixte Bieito)

ALTRES

Sa Botiga de Buffon's

C/ Valldargent, 29 - Tel. 660419673

Dies 15 i 22 de gener (dimarts)

Armados y Deliciosos
(Aquello y Yo)

Dia 29 de gener (dimarts)

Nit de Glosa Mallorquina
(Mateu Xurfi)

Dies 2 i 23 de gener (dimecres)

Noche de Magia
(Miguel Gavilan)

Dies 16 i 30 de gener (dimecres)

Noche de Magia- Cretianadas
(Andre Cretian)

Dies 3, 17 i 24 de gener (dijous)

Buffet Lliure
(ImproBand)

Dia 31 de gener (dijous)

Nigul
(Lluís Colom)

Dies 4, 11, 18 i 25 de gener

(divendres)

Provocadores Dos
(Buffon's)

Dies 12, 19 i 26 de gener

(dissabte)

Provocadores
(Buffon's)

Dies 20 i 27 de gener (diumenge)

Tafalitats (Lacom.unitat)

Sa congregació (Sa Pobla)

Dia 3 de gener

"La festiva rondalla del cavall del rei"
(Joglar Miquel)

Dia 26 de gener

"S'herència d'en Toni Fabioler"
(Grup de Teatre Coa Negra)

Casa Museu Llorenç Villalonga de Binissalem

Dia 12 de gener

"No som beneit, és queestic enamorat
(Nora Navas)

Dia 15 de gener

"Mot a mot"
(Remor Teatre)

Plaça del Mercat (Son Servera)

Dia 12 de gener

"Memòries d'un reclam"

Teatre d'Andratx (Sa Telulera)

XVII Mostra de Teatre:

Dia 18 de gener

Trietge
(Voramar)

Dia 25 de gener

Calla! No diguis res!
(Coverbos)

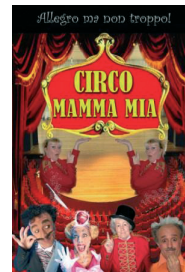
Dia 1 de febrer

Buffet Lliure
(Improband)

Peguera

Dia 3 de gener

El somni del circ
(Circo Mamma Mia)

**mga
illencs**

asesoria de empresas

Nuredduna 19. 1º Interior
Palma 07006
Tel 971 462 558 - Fax 971 770 380
www.mgaillencs.com

confianza :
consultoria empresarial

AGESA
Consulting

laboral

Especialistes en empresa

Nova àrea de selecció de personal

Palma - Barcelona - Alacant

quantitat

fiscal

comptabilitat

Amb la garantia de qualitat del certificat ISO 9001

ESTIMA'M UNA MICA (ENCARA QUE SIGUI MENTIDA)

crítica

No és el musical un gènere gaire freqüent als escenaris de les Balears, com és sabut, i manco encara com a creació autòctona. Normalment pensam en produccions de grans pressuposts, amb molt de personal i mitjans tècnics. A més, resulta evident que els seus intèrprets no només han de saber actuar en el sentit més o manco convencional, sinó també cantar i ballar de manera acceptable.

Aquesta producció menorquina, amb el segell de La Clota i que s'ha presentat tant a Menorca com a Mallorca, com també a la Fira de Teatre de Tàrraga (amb notable èxit), demostra, una vegada més, que no resulten imprescindibles ni grans pressuposts, ni grans repartiments, ni grans mitjans, per compondre un espectacle seductor, de qualitat, expressiu, entretingut i fins i tot màgic (la qual cosa no ha de servir d'argument, com és obvi, per no destinar recursos econòmics a la creació artística). Amb dos únics intèrprets, un pianista i uns pocs elements de vestuari i d'escenografia, Pitus Fernández, un director experimentat i que ja ha demostrat la seva bona feina a muntatges precedents, aconsegueix un producte excel·lent tot i la seva relativa senzillesa. Particularment atractiu, també, el repertori triat de cançons i de fragments de textos escènics, al qual trobam, a més dels temes de Brecht i Weill, tal vegada més cone-

guts, d'altres d'autors i compositors diversos, com són ara Boris Vian, Popette Betancor, Stephen Sondheim o Ira Gershwin.

Decisiu és, per suposat, el paper de tots dos actors, Queralt Albinyana i Jaume Gomila, que saben, efectivament, cantar francament bé, ballar i aportar convicció, gràcia i expressivitat a les seves interpretacions. Les cançons, els fragments de drames, els serveixen per recrear diferents moments a una relació de parella (la passió, la separació, la desesperació...), amb uns quants apunts molt brillants i amb una sensibilitat i una solidesa remarcables. El pianista Pere Pelegrí els acompanya de manera adient i amb complicitat.

En definitiva, *Estima'm una mica (encara que sigui mentida)* és una posada en escena carregada al mateix temps d'intel·ligència i de sensualitat, de creativitat artística i de molta feina, recuperant l'encant llegendari dels cabarets del passat i amb capacitat per complaure un públic bastant ampli. Una nova prova de bon teatre menorquí i una experiència, tal vegada, com per plantejar-se noves produccions dins aquesta línia en el futur.

Francesc M. Rotger

Companyia: La Clota.

Director: Pitus Fernández.

Intèrprets: Queralt Albinyana, Jaume Gomila i Pere Pelegrí (piano)

L'EMPRESARI TEATRAL – *Estudi Zero Teatre (Teatre Sans)* Simpàtic divertimento líric, emmarcat dins del singular gènere d'òpera de butxaca ideat per la gent d'Estudi Zero Teatre, que acosta el bel canto a un ventall de públic més ampli adaptant-lo al format de la comèdia musical i apostant per un humor verbal i gestual decididament contemporani, encara que els intèrprets se senten més còmodes i són millors cantant que no declamant. D'estructura senzilla, ritme fluid i una breu durada molt adequada a l'esperit de la proposta, que lògicament es beneficia de la partitura de Mozart, la peça esdevé enginyosa i molt entretinguda. **J.M.M.**

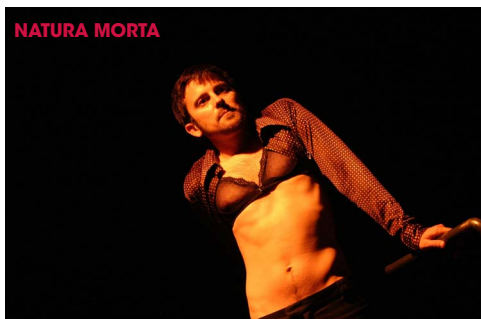
CÒMICA VIDA - *Per versions (Auditori d'Alcúdia)* Molt decebedora comèdia que venia apadrinada per un parell d'interessants noms propis del teatre català comercial, dels quals calia esperar molt més. Sorpren que Pep Cruz (actor i director) i Joan Luis Bozzo (dramaturg) proposin un espectacle tan pobre i rutinari. Un treball que no està a l'alçada del seu prestigi i que fa la sensació d'haver estat enllestit a correccueta. Text forçat i no gens enginyós, humor fàcil, interpretació mecànica i un desenvolupament tan previsible que cau de ple en el tòpic. Una comèdia avorrida. Dolenta. **J.M.M.**

CASTINS - *Diabéticas Aceleradas (Sala Mozart-Auditori de Palma)* Nou desgavell de les Diabéticas Aceleradas, més sonats que mai, que cada cop s'allunyen més dels recursos escènics i del llenguatge teatral per derivar cap a l'espectacle carnavalesc i la revista grollera i kitsch, que els seus incondicionals els demanen i aplaudeixen. El text (o l'excusa argumental) té cada cop menys pes. Es tracta d'acumular gags estridents i estrambòtics, esquitxats de referències i imitacions, acudits barroers i números musicals delirants. El de sempre, en poques paraules, que cada cop se sembla més a una paròdia d'ells mateixos, **J.M.M.**

SIAU BENVINGUT – *Fundació Teatre Principal (Teatre Principal de Palma)*. Encertada i brillant recuperació d'una peça destacada de l'escena de Balears, estrenada pel seu autor, el “pobler” Alexandre Ballester, cap al final dels anys seixanta i que, tot i això, encara conserva bona part de la seva vigència i de la seva qualitat literària, alternant entre la paròdia d'una família benestant i l'amistat de dos rodamóns, amb aspectes gairebé poètics. D'altra banda, Luca Bonadei demostra la seva qualitat artística com a director en una posada en escena que reuneix alguns dels més destacats intèrprets de Mallorca, entre els quals Lluqui Herrero, Joan Bibiloni, Santi Pons i Rafel Ramis. F. M. R.

NATURA MORTA – *Teatre de Ponent (Teatre del Mar)*. Excepcional exercici interpretatiu a càrrec d'un actor en solitari, Oriol Guinart, que incorpora tots sis personatges de la història de l'assassinat d'una adolescent a una petita ciutat: l'investigador del cas, un altre adolescent que ha trobat el cadàver, la mare i el nuvi de l'al·lota, un venedor de droga i una prostituta que pot destapar el que va passar aquella nit. Un espectacle que manté l'atenció de l'espectador tot i la seva sobrietat en l'escenografia i el vestuari i que al mateix temps pretén reflectir alguns dels problemes de la societat actual, sobretot dels joves. F. M. R.

RKO
copas & tapas

fray junipero serra, 3 · palma
reservas 971 28 30 37

www.rkopalma.com

EL MILLOR ESPECTACLE

és a can ventosa

consulta la programació a [www.eivissa.es]

Viu el cinema...

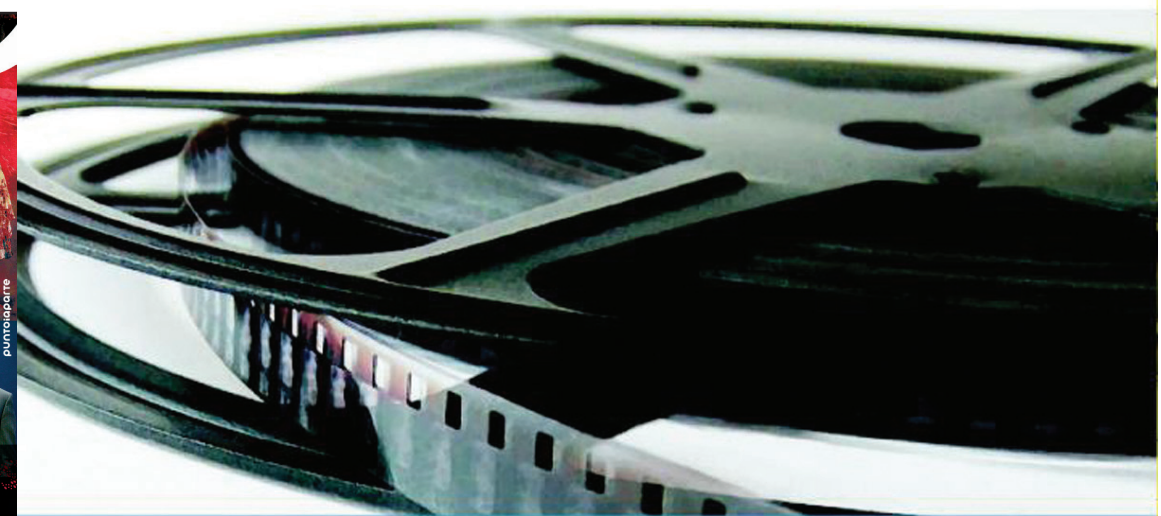

Govern
de les Illes Balears
Conselleria
d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

Sempre en català!

és cultura

www.cinemaencatala.com

Govern
de les Illes Balears

Los Persas (Réquiem por un soldado)

gener en
funcions

Arriba a Eivissa aquesta adaptació de l'autor i director teatral Calixte Bieito, sobre la tragèdia clàssica d'Esquilo *Los Persas*. Aquesta versió lliure i amb elements moderns, que compta amb Natalia Dicenta i Rafa Castejón entre els papers protagonistes, pretén ser una mena de "rèquiem" poètic, alternant música i text, i ambientat a la guerra de l'Afganistan, amb les tropes internacionals d'ocupació, i més concretament a un campament militar espanyol. L'obra no parla de déus ni de mites,

sinó d'homes, de les seves angoixes, tristeses i laments; de soldats morts, tots ells amb noms i cognoms que és quan els morts fan més mal; abordant qüestions sobre el sentit, o millor dit, la manca de sentit de la guerra, especialment pel que fa a la participació de les tropes espanyoles en aquesta mena de tasques "pacificadores i humanitàries", enmig d'escenaris que poc tenen a veure amb la pau i del tot deshumanitzats. *Los Persas* és una peça sobre l'excés de supèrbia d'un país civilitzat que intenta imposar la seva tirania sobre un altre. Segons paraules del propi autor "els objectius principals són entretenir i emocionar, però també fer pensar... qüestionar-se d'on ve aquesta capacitat innata de l'ésser humà per destruir els seus semblants..."

CAN VENTOSA,
dia 26 de gener

teatre principal

PROGRAMACIÓ GENER 2008 TEATRE PRINCIPAL DE PALMA

- **Tarzan**, de Rafel Brunet
Dies 2, 3 i 4, a les 18 hores. Sala Gran.
- **Gabriela**, de Ses Judites
Dies 9 i 10, a les 20 hores. Sala Petita.
- **A la Toscana**, de Sergi Belbel. Una producció del TNC
Dia 11, a les 20 hores; dia 12, a les 21.30 hores. Sala Gran.
- **El cel massa baix**, de La invenció
Dia 13, a les 20 hores. Sala Petita.
- **La imatge cremada**. Cinema
Dies 16 i 17, a les 20 hores. Sala Petita.
- **Entreveus**. Poesia
Dia 18, a les 20 hores. Sala Petita.
- **Concert de Fora des sembrat**
Dia 22, a les 20 hores. Sala Gran.
- **Vània**, de Teatredequè
Dies 24, 25 i 27, a les 20 hores; dia 26, a les 21.30. Sala Petita.

Per a més informació
www.teatreprincipaldepalma.cat
i al 971 21 97 00

A la Toscana, de Sergi Belbel

Gabriela, de Ses Judites

Vània

Non Solum

El Teatre del Mar ens duu aquesta divertida proposta d'en Sergi López i Jorge Picó, una comèdia existencial que vol respondre una pregunta: què està passant aquí? Un home sol, en Sergi López, es multiplica desesperadament per respondre aquesta pregunta, el seu destí és dubtar relativament de tot en absolut. I mentre nosaltres riem, a un d'ells li agafa per riure de res; un altre canta una cançó; un altre ens explica la seva primera vegada amb un extraterrestre; la resta s'enfaden en adonar-se que tots són un mateix; viatgen junts amb una dona adormida dins d'una caixeta, camí del paradís on sembla que totes les preguntes tenen resposta i el dolor existeix només una miqueta. En el seu trajecte l'acompanya algun bolero, una caixa de fusta i unes ulleres de plàstic que semblen de mentida. La por de tornar-se boig, les diferències, els que ens gestionen els diners públics, la mort, la dona ideal... el plaer d'actuar. I si fóssim capaços de parlar del que ens interessa a través de l'humor? O del que és estrany i que ens porta més enllà de les aparences? I si les aparences no només enganyen sinó que, a més, són sempre les mateixes, però diferents? Aneu a veure un actor posseït damunt l'escenari! És possible que gràcies a ell al final de l'espectacle surtin una mica més acompanyats.

Carta d'una desconeguda

Arriba a Manacor aquesta adaptació d'en José Gallardo, dirigida per Fernando Bernués, sobre la cèlebre novel·la homònima d'Stefan Zweig. Les actrius Emma Vilarasau, Marta Marco, Carlota Olcina i Ivana Miño interpreten una mateixa dona enamorada en silenci, en diferents moments de la seva vida. L'acció se situa al despatx d'un escriptor, un famós i atractiu novel·lista que rep una carta. Una extensa i anònima carta de traç femení on li és revelat el gran amor que, des de ben jove, li professa la redactora. Una passió secreta que ha durat tota una vida i que ni el temps ni la distància han aconseguit afeblir. Un amor del qual ell mai va saber res. Entre aquestes dones i dos homes, l'escriptor, interpretat per Jordi Puig "Kai", i el seu criat, a qui dóna vida Josep Maria Domènech, *Carta d'una desconeguda* és un homenatge a l'amor més pur, més sincer i més silenciós, de la mà d'una singular heroïna romàntica. Un homenatge als amants posseïdors del tresor de saber estimar sense correspondències.

Cicle Red de Teatros Alternativos

L'any passat, el Teatre del Mar entrà a formar part de la *Red de Teatros Alternativos*, una associació d'espais escènics que té l'objectiu de facilitar la divulgació de les propostes més innovadores i arriscades de les arts escèniques. Per primera vegada el Teatre del Mar proposa un cicle dedicat a aquest teatre d'investigació, que ens parla de temes actuals des de diverses disciplines escèniques.

Mucho que perder (del 24 al 27 de gener). La companyia La Coja Dansa ens duu aquesta primera proposta. Amb un llenguatge personal més interessat en la dramaturgia que en els convencionalismes coreogràfics, entremesclen teatre, dansa i noves tecnologies per parlar-nos d'allò que es veu i que no es veu; dels punts de vista individuals sobre els diversos aspectes de la vida, de les eleccions sobre el que decidim veure i el que ens perdem en aquesta decisió. A través de la dansa i de projeccions, s'investigaran aquestes múltiples visions i mirades de la realitat.

Desde lo invisible (del 31 de gener al 3 de febrer). La companyia La Quintana Teatro, nascuda arran d'aquest espectacle i formada per artistes de diversos camps, han unit els seus coneixements i la seva set de teatre per tal de cercar un teatre que parli de la vida, de les persones i dels seus problemes, des del costat més humà. Amb un llenguatge proper a l'espectador, però no banal ni corrent, el moviment, la música i la paraula uneixen les seves energies en un collage d'escenes que giren entorn al món dels discapacitats intel·lectuals. Homes i dones ens mostraran la veritat d'una realitat molt allunyada de la de la majoria de la gent. Rialles, emoció i humanitat en una experiència teatral que prendrà l'espectador com a còmplice, observador i protagonista d'unes vides plenes de coherència.

TEATRE DEL MAR

Ambulants

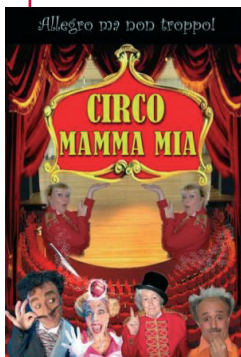
La Companyia catalana Clownx Teatre ens proposa aquest divertit espectacle de teatre per a tots els públics, en el qual, de la mà de dos venedors ambulants, viatgers cultes i incansables acostumats a tractar amb gent molt diversa, coneixerem històries que han succeït en altres països (però que també haurien pogut

succeir en el nostre), i ens presentaran molts de personatges trets del sac del món: estranys, poètics, senzills, enigmàtics, dolents, excèntrics... *Ambulants* és una proposta que barreja ingenuïtat i fascinació. Els protagonistes evocuen un univers que motiva els més joves a aprendre el que pot ser la vida, per al qual es valen de contes de diferents autors i orígens que aporten màgia, diversió i aventura. Un espectacle molt divertit en què els objectes més simples i quotidians, tractats amb imaginació, serviran per recrear i reviuir les aventures que al llarg dels viatges, han anat omplint les seves maletes.

Clownx Teatre forma part de l'Associació de companyies professionals de teatre per a tots els públics (TTP).

TEATRE DEL MAR, del 2 al 6 de gener

El somni del circ

Federico, Lafracci, Carletto i Flora són el cor del Circ Mamma mia. Passant pels circs, gales, televisions i teatres de tot Europa, ara presenten aquest espectacle, *El somni del circ*, a la manera de la “Commedia dell’arte” italiana, i amb un toc de Fellini, amb qui van tenir l’honor de treballar en la pel·lícula *I Clown*. Amb la col·laboració de Dreamon, acròbata i pirata vingut d’Itàlia. I Apollo, l’home de ferro que pot trencar un llibre amb les mans nues, des del moment que el públic entra en el seu món, els estan esperant a la porta per acompanyar-los a la seva cadira, passant per un tapís vermell, i passant també per les bromes de Federico, Carletto i Dreamon. Una vegada còmodament asseguts, viuran el somni que tots tenim dintre, grans i petits. Qui no somia ser un domador, o una ballarina, o acròbata, o màgic, o pirata, o l’home més fort del món? Però el somni del circ també és riure. Com no emocionar-se davant d’un còmic malenconiós o riure de les simpletries de Federico i Carletto? Com a convidada especial, estarà l’actriu mallorquina Sofia Muñoz, qui ens farà participants de la tradició més antiga del circ: la poesia del circ. Amb aquesta poesia tractaran de despertar en els espectadors de totes les edats l’amor pel teatre i pel circ cultural. Passin i vegin!

CONSULTAR PROGRAMACIÓ
a la pag 3

 Teatre del Mar

temporada **Hivern '08**

Cicle Red de Teatros Alternativos

**Non Solum
amb Sergi López**
Cia. Setzefetges Associats
Del 9 al 20 de gener

**Mucho que
perder**
Cia. La Coja Dansa
Del 24 al 27
de gener

**Desde
lo invisible**
Cia. La Quintana Teatro
Del 31 de gener
al 3 de febrer

Pulsión
Cia. Factoría Teatro
i Kamikaze Producciones
Del 7 al 10
de febrer

Luca Bonadei i les "Radiografies" de l'èxit

Arribà a Mallorca procedent de la seva Gènova natal fa ara més de quinze anys. Donava per tancada la seva etapa teatral. Deixava enrere una experiència engrescadora de joventut, marcada per la interpretació i la gestió cultural, però l'escena s'havia acabat per a ell. Motius personals, assegura. En desembarcar a l'Illa va fer de picapedrer, de jardiner i de guia turístic. Però es veu que "El verí del teatre" circulava encara per les seves venes, perquè el destí li tenia preparada una "reposició" professional de la qual ens hem beneficiat tots els aficionats. I és que vist ara, ningú no diria que Luca Bonadei, protagonista de la recent "Oníric", director de la notable "Siau Benvingut" i actor i director de la premiada "Radiografies", a més de pèrfid personatge televisiu a "Laberint de passions", hagués estat fa uns anys voluntàriament retirat de l'escena.

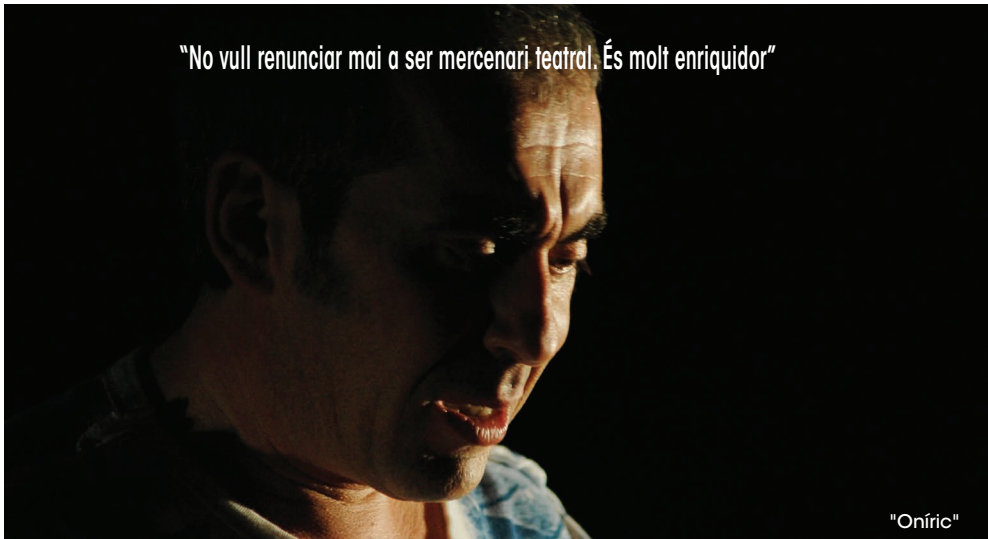
Bonadei és avui, sens dubte, un dels homes de moda del teatre insular. Així que, aprofitant que el muntatge "Radiografies" de La impaciència, companyia que encapçala amb els seus col·legues i amics Salvador Oliva i Rodo Gener, ha estat triat com el millor espectacle de la Mostra de Teatre de Barcelona, hem decidit radiografiar-lo a ell també i conèixer-lo un mica millor. El resultat ha estat el següent.

Creus que vius el teu millor moment professional?

Indubtablement. Les coses estan sortint bé i els projectes se succeeixen. No em puc queixar. Estic gaudint.

La sort se cerca o es troba? O no té res a veure, en aquesta feina?

La nostra professió és així. Ara estàs a dalt i demà no. I la sort hi influeix, això segur, però no pots esperar-la assegut, cal fer mèrits per aconseguir-la i ajudar-la a venir. La sort existeix, però ajuda als bons muntatges.

"No vull renunciar mai a ser mercenari teatral. És molt enriquidor"

"Oníric"

Després d'haver deixat el teatre per motius personals, com o per què decideixes tornar a la professió?

Doncs seria més com que no per què, ja que jo no feia comptes tornar. De fet, vaig estar quatre anys sense trepitjar un teatre ni com a espectador. Però les coses no m'havien anat com jo esperava en arribar a l'Illa, i un conegut em va proposar participar en un taller de teatre amateur allà on feien improvisacions un parell de pics per setmana. Una experiència que per a mi va ser més terapèutica que no artística. A partir d'aquí vaig començar a fer contactes dins el sector professional a Mallorca, a conèixer gent i, finalment, vaig acabar per muntar la companyia Cut Teatre amb Manel Monroy i Aina Gimeno. Era l'any 95 i la primera obra que muntàrem, i que vaig dirigir jo mateix, va ser "El treball allibera", segons uns texts d'alguns autors italians que jo coneixia de la meua etapa anterior.

A partir d'aquí ja vares tenir clar que volies tornar a dedicar-te al teatre, igual que feies a Itàlia abans de venir a les Balears?

Sí. Sobretot perquè els primers espectacles varen funcionar molt bé a l'Illa i també a la península, i això anima molt. Amb Cut en férem dos més: "Line" (una direcció col·lectiva de la companyia) i "El verí del teatre" (dirigida per Gori Artieda), i després ja vaig començar la meua trajectòria en solitari.

Fins ara, que tornes a formar part d'una companyia pròpia com és "La impaciència", no havies tornar a pertànyer a cap altra?

No. D'ençà que Iguana Teatre em contractà per fer "Altres veus" de Harold Pinter, vaig anar per lliure, treballant en projectes diferents de companyies diferents. Fent de mercenari, de puta teatral, que es diu de vegades, i que per cert no té cap connotació negativa, sinó més aviat el contrari. És molt enriquidor i satisfactori anar canviant d'aires i de projectes contínuament. Creixes més artísticament que no si repeteixes sempre amb el mateix equip. Només vaig establir una relació una mica més continuada amb Gom Teatre. Amb ells he fet alguns projectes ("Prebelàndia" i "Calidoscopi") i també vaig gestionar durant dos anys el Teatre de Vilafranca.

Però ara que "La impaciència" comença a rebre reconeixement et dedicaràs només a ella?

No necessàriament. Jo sempre he estat molt inquiet creativament. M'agrada participar i compartir un projecte personal i consolidar-lo, però no vull renunciar a ser mercenari, perquè totes les experiències t'ensenyen i et milloren com actor. Combinar emocions i diferents maneres de fer t'enriqueix a tots els nivells.

Et consideres un actor que dirigeix o un director que actua?

Jo m'ho demano sovint i no sé ben bé què he de dir. Si hagués de triar triaria actuar, però voldria no haver de renunciar a cap de les dues coses, perquè m'encanta. I a més a més, perquè les dues feines tenen moltes coses en comú com ara la creativitat. El director crea un conjunt, però l'actor crea el seu personatge, que ha d'encaixar en aquest conjunt, per la qual cosa són dues feines diferents, creatives i complementàries que m'agrada alternar.

I dirigir-te a tu mateix?

No m'agrada gaire i si ho puc evitar prefereixo no

fer-ho. Crec que la perspectiva aliena és bàsica per a l'actor. És necessari que un director et miri de fora i t'ajudi a construir el personatge.

"No m'agrada gaire dirigir-me a mi mateix. Si ho puc evitar prefereixo no fer-ho"

Què és el que més t'agrada de la teva professió?

Sens dubte l'etapa de creació del muntatge. Allà on l'espectacle va agafant forma i cada assaig és una troballa. Són els moments més explosius. Comparables als de qualsevol altra disciplina artística. És quan es crea la vida artísticament parlant, ja sigui amb paraules, pedra, pintura o

teatre. I després arriba l'estrena i les funcions, que és la compensació de la feina feta. Però jo em quedo amb la fase anterior.

Quina ha estat la teva més gran satisfacció teatral fins ara?

Jo penso que els reconeixements que està recollint "Radiografies". Un espectacle que vàrem crear partint del no-res, amb moltíssima il·lusió i ganes, però amb la incertesa de les aventures personals, i que d'ençà que s'estrenà no ha fet més que recollir premis i aplaudiments. Hem estat finalistes del premi

El trio de La impaciència

Bòtil, seleccionats per al Projecte Alcover i guardonats com a millor muntatge de la XII Mostra de Teatre de Barcelona. Hem superat totes les nostres expectatives.

I ja esta preparant més coses?

Ara mateix tindrem molta feina amb “Radiografies”, que un any després de la seva estrena sembla que ha renascut. A més a més, hem preparat una versió en castellà per poder fer bolos a la península. Així que no hi ha pressa. De tota manera, ja tenim converses i parlem d'idees per al proper espectacle, amb el qual ens haurem de reivindicar. Però encara és molt prest.

Quin trobes que ha estat el secret de l'èxit de “La impaciència”?

No sé si ho sabria definir, perquè és una combinació de moltes coses, suposo. El que tinc clar és que una de les grans satisfaccions és la de compartir tot allò que fas, tot el que estàs creant, no tan sols amb el públic, sinó amb els amics amb els quals treballes. Totes aquestes afinitats i la complicitat real que es

crea acaba per transmetre's a l'espectador, que d'aquesta manera connecta molt més, perquè les sensacions que reben són autèntiques, sinceres, i això agrada. Penso que és això el que està aconseguint “La impaciència”.

Es va publicar, en qualsevol cas, que et faries càrrec de la direcció del nou muntatge de “Les disperses”.

Una companyia íntegrament femenina. Què hi ha d'això?

Està en marxa, però encara no s'ha concretat gaire el projecte. No puc dir gaire cosa.

Seria una feina d'encàrrec, igual que ho va ser “Siau Benvingut”. Què li demanes a un projecte per acceptar-ho?

Que m'agradi. Així de senzill. Una feina d'encàrrec només la

faig si m'agrada la proposta, de manera que el nivell de satisfacció, si les coses surten bé, pot ser el mateix que fent un projecte personal. De fet, un cop que l'assumeixo i començo a fer feina es converteix en personal. Però a més a més, he de dir que fins ara he tingut molta sort, perquè tot i fent de mercenari, ja sigui com a actor o com a director, sempre m'he

“L'etapa de creació és la que més m'agrada d'aquesta feina. Quan l'espectacle va agafant forma i cada assaig és una troballa”

reconegut amb la feina, amb el personatge, i he gaudit de fer-la. No tinc cap mal record de cap muntatge. Ni tan sols d'aquells que no varen funcionar bé, com va ser el cas de "Nina" de Pere Peyró. Vaig aprendre molt i fou una gran experiència. No fou un èxit, i en canvi estic molt satisfet d'haver-ho fet.

Dius que no tens mals records, però sí que en deus tenir de bons. A qui te sents més agraït professionalment?

Suposo que hauria de dir molts de noms, però en triaré un només: Pitus Fernández. És la persona que més m'ha ensenyat i influït. He fet quatre muntatges amb ell i m'ha fet créixer com a actor.

Quan has de crear, triar o acceptar un treball, quins són els teus criteris de decisió?

Depèn. L'equip que treballarà amb jo és bàsic, això està clar, però si parlem de continguts, els ingredients que més m'interessen des d'un punt de vista genèric són: el divertiment, les relacions humanes establertes

**"La sort existeix,
però en la nostra professió
ajuda als bons espectacles"**

entre els personatges i la reivindicació social del tema tractat. Per això, per exemple, em va seduir molt el text de "Siau Benvingut", perquè compleix amb aquests tres requisits meravellosament bé i no em costà gaire fer-me'l meu. A més a més, aconseguirem crear un equip humà fabulós. Un grup de col·legues fent feina junts, i això és sempre una satisfacció afegida a qualsevol treball.

T'atreveixes a fer un diagnòstic del sector teatral de les Illes a l'actualitat?

Està millor que mai. Les coses poden millorar. Han de millorar, de fet. I queixar-se és molt normal i molt sa, perquè el conformisme és el pitjor que hi ha per a qualsevol professional, però no podem negar que la situació ha millorat enormement en els darrers anys. Hi ha més espais escènics i molta més feina: la televisió, el doblatge i moltes més companyies, tot i que les condicions encara cal millorar-les. Estem en el bon camí, això és indubtable, però s'ha de continuar treballant.

Fanteatre i Edicions de Fusta
vos desitja bon Nadal i feliç any 2008

Agnès Llobet, l'actriu tancada a un *Cos de Dona*

Té 23 anys i sembla que du tota la vida damunt els escenaris. La seva energia és contagiosa. Fascinant. El seu somriure, lluminós. Es diu Agnès Llobet, és mallorquina, s'ha format a Barcelona i ara treballa tant a l'Illa com a la península. Filla pròdiga teatral, acabà l'any al Teatre Principal de Palma, fent que la seva petita estatura es convertís en un magnífic "Cos de dona".

Per començar, i així ens situem una mica, defineix-te tu mateixa com a actriu.

Una actriu jove amb molt per aprendre, que encara supleix les seves mancances amb energia i molta il·lusió.

Creus més en la tècnica o en el talent?

El talent natural no basta. Som molt escèptica sobre això, encara que és necessari tenir certes qualitats innates. Penso que la constància, la tècnica i la disciplina són bàsiques per a l'actuació.

Tu has estudiat a l'Institut del Teatre de Barcelona. És necessari sortir de les Illes per formar-se i obrir-se camí?

Absolutament imprescindible, encara que ara també es pugui estudiar aquí. La qual cosa, per

"Els nervis són necessaris. La qüestió no és superar-los, sinó saber canalitzar-los en benefici de la interpretació"

cert, està molt bé. Però l'art és universal i no pots quedar tancat. Limitar-te. Els coneixements experiencials, professionals i personals, són tan importants o més que els teòrics en aquesta professió. Si quedes aquí et perds massa cosa. És molt petit. Has de sortir per veure, compartir i conèixer. Estic convençuda que la interpretació està condicionada en un alt percentatge per l'experiència vital acumulada per cada actor. Conèixer és aprendre, preparar-se.

Des de quan vols ser actriu. Ho recordes?

No recordo no haver volgut ser-ho. Ja era una nina extravertida que sempre feia xous familiars i tot això, i encara que al batxillerat preferia les ciències a les lletres, tenia clar que volia interpretar. Així, el dia que vaig veure que Leona Di Marco obria una escola a prop de casa meva mi hi vaig apuntar de cap.

Vares ser finalista del certamen d'interpretació Art Jove i has fet algunes obres amb el centre Dramàtic Leona Di Marco, però ara has entrat amb força al món de la interpretació professional. En dus tres obres estrenades: "Un manicomi a Goa" de Martín Sherman, actualment en cartell a Barcelona, "Un dia d'estiu" i "Cos de dona", ambdues d'Espectacles de Ferro a Mallorca; en tens una a punt d'estrenar ara el gener: "Matem els homes", de Manuel Dueso; i una altra en fase de preparació: "Projecte Madagascar". No et fa una mica de vertigen?

L'entrada en aquest món impressiona una mica.

“Ser actriu és una cursa de fons. T’has de saber dosificar i no fer per fer”

Resulta inestable i perillosa, perquè no és una professió tan idealista com sembla. És una feina com qualsevol altra, i encara em sento vulnerable i fràgil. Però alhora penso que el dubte i l’incomformisme dels inicis estan bé. Et mantenen alerta i en tensió, i això és bo.

Se t’acumula la feina. Et fa por haver de renunciar a qualche projecte i que algun dia et faltin oportunitats?

Estic començant i estic satisfeta així com m’estan sortint les coses, però vull treballar amb seny. Vull aprofitar aquest bon moment, però no fer per fer. Ser actriu és una cursa de fons. T’has de saber dosificar i afrontar cada moment així com ve. Tan de bo pogués triar sempre, però no serà així

Què ha significat “Cos de dona” per tu?

És el repte més gran que he fet fins ara. El projecte més ambiciós i més difícil, perquè estic tota sola davant el perill. Més d’una hora de monòleg i tot depèn de tu a escena. Ningú no et pot donar un cop de mà. I això espanta i engresca alhora.

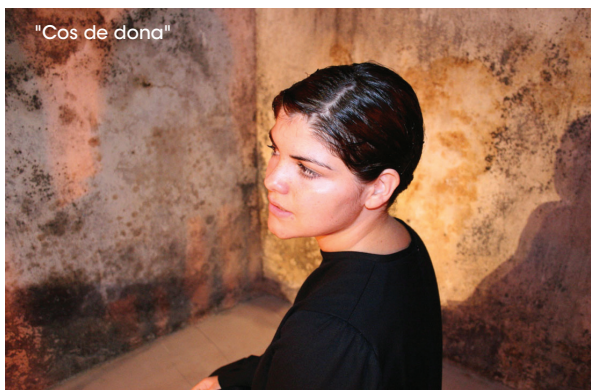
Encara pateixes nervis abans de sortir?

Sí. A més crec que són necessaris. La qüestió no és superar-los, sinó saber canalitzar-los en benefici de la interpretació.

Què és el millor de la teva professió?

El procés creatiu en equip. El públic veu el resultat definitiu, i aquest és també el nostre objectiu darrer, però pel camí hi ha molta de feina en equip. Els companys actors, els directors i els tècnics t’enriqueixen i fan que aquesta feina sigui un plaer. Ara per ara això és el que més m’interessa, tot i que la culminació és el públic.

“La interpretació està condicionada per l’experiència vital acumulada. No pots quedar tancat a l’illa. Has de sortir per veure, compartir i conèixer. Conèixer és aprendre, preparar-se”.

Dues dècades fent teatre a Sa Boira

20 anys fent teatre a cegues. Aquest era l'altre titular que se'ns havia acudit per encapçalçar aquest article dedicat a la companyia Sa Boira, vinculada a l'ONCE, que celebra enguany el seu vintè aniversari. I no es tracta d'humor negre ni irrespectuós. Ben al contrari, és una frase feta del tot admirativa, perquè el que fa aquesta gent a damunt dels escenaris, sempre capitanejats per l'incansable Bernat Pujol, és precisament això: admirable. En primer lloc, perquè és una tasca sensacional d'integració de persones invidents o amb deficiències visuals severes; i segon, perquè fan un magnífic teatre, tot i les seves lògiques i evidents limitacions, que els ha convertit en un referent d'àmbit estatal.

Ni els més optimistes haurien pogut imaginar fa ara vint anys que un taller teatral d'intencions terapèutiques i d'integració acabaria per ser el bessó d'una de les companyies més consolidades i prestigioses del país. Però així ha estat. L'equip tècnic de l'agrupació Taula Rodona, format llavors per Bernat Pujol i Adolfo Díez, proposaren l'experiència, que havia de culminar en un petit muntatge per als integrants del curs i valorar, a posteriori, si els resultats eren satisfactoris i la continuïtat, factible. Quaranta muntatges i vint anys després, la resposta és més que òbvia.

El primer espectacle fou "Entremeses del siglo XVIII y pasos de Lope de Rueda", i l'èxit fou tan rotund que de tot d'una es decidí continuar amb la iniciativa. I des de llavors han estat cinquanta els actors que han passat per Sa Boira, i que s'han atrevit amb els reptes més insospitats, si atenem a les dificultats afegides de treballar a cegues. "Aquest ha estat sempre l'objectiu, assumir cada vegada un desafiament important, mai no esde-

Bernat Pujol

venir conformistes i optar per allò més senzill", explica Pujol. De manera que, agosarats com només ho poden ser aquells que gaudeixen de la feina i confien en les seves possibilitats, la trajectòria escènica de la companyia es va anar nodrint de tragèdies gregues, de clàssics, d'obres contemporànies i tot d'experiments avantguardistes, que mai no han deixat de sorprendre i seduir un públic cada cop més nombrós.

Amb les seves obres Sa Boira ha representat el teatre de les Illes a gairebé totes les mostres teatrals del país organitzades per les territorials de l'ONCE. Fins i tot, varen participar al Festival de tardor de Madrid l'any 94 i al Festival Internacional de Teatre de l'Havana (Cuba) un any després.

“Electra” o “Las troyanas” de Eurípides, “Seis personajes en busca de autor” de Pirandello, “La jaula” de Dicenta, “Lisístrata” de Aristófanos o “La casa de Bernarda Alba” de Lorca són alguns dels muntatges que han format part del repertori del grup, que continua assumint reptes com és ara començar a fer teatre en català.

Actualment, Sa Boira està formada per catorze intèrprets (dos d'ells vidents), i només set parlen en català. En canvi, el darrer espectacle estrenat per la companyia, “Quasi una dona moderna”, va ser representat en llengua catalana a la Mostra Burball de teatre amateur. Aquesta ha estat la segona obra feta en aquest idioma,

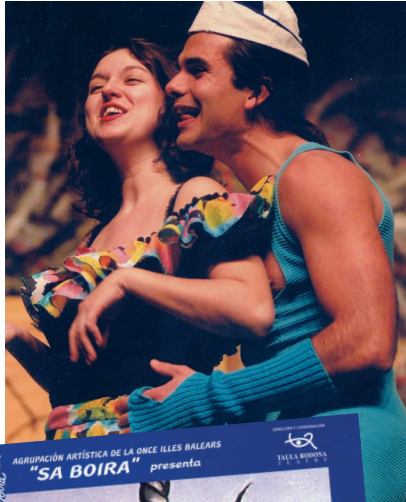
La Direcció General de Cultura patrocina aquesta secció per promocionar les companyies teatrals de les Illes Balears

Govern de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura

Direcció General de Cultura

ja que abans havien muntat "Llorenç malcasadís i la beata pública" de Llorenç Moya.

Amb les seves obres, explica Pujol, Sa Boira ha representat el teatre de les Illes a gairebé totes les mostres teatrals del país organitzades per les territorials de l'ONCE. Fins i tot, varen participar al Festival de tardor de Madrid l'any 94 i al Festival Internacional de Teatre de l'Havana (Cuba) un any després.

El director del grup, que ha estat el responsable escènic de tots els muntatges des de la seva creació, explica que els començaments foren els més difícils, per les característiques dels integrants de l'experiència, que inicialment només es podien entendre com a limitacions. Però amb el temps això canvia. "No poder comptar amb la vista –explica Bernat Pujol– fa que desenvolupin una gran sensibilitat a través de la veu, de vegades tan intensa i matisada com la d'alguns intèrprets professionals i reconeguts, la qual cosa els serveix per suplir les mancances de moviment". A més a més, continua, "són actors molt disciplinats, probablement perquè l'activitat també té un component de teràpia, i tenen una gran capacitat per memoritzar els textos". Una sèrie de virtuts que compensen les limitacions i faciliten la feia creativa.

Això sí, hi ha obstacles insuperables i que convé minimitzar, perquè la realitat és la que és. Així, les escenografies són sempre senzilles i d'inspiració molt pictòrica, ja que s'intenta eliminar al màxim tot allò que pugui interferir en la mobilitat dels

actors a l'escenari. I a més a més, sempre convé que algun dels intèrprets no sigui cec. Tot i que això, que al principi era una necessitat cabdal, ha anat perdent importància de forma inversament proporcional a l'augment de l'experiència. "De fet -diu rient Manuel Serrano, un dels actors convidats de Sa Boira-, l'únic actor que va caure un dia de l'escenari a la platea va ser un dels que hi veia".

I aprofitant la seva intervenció, li demanàrem, i vostè per què fa teatre? La resposta fou immediata: "perquè em diverteixo més que el públic. El dia que això no sigui així ho deixaré".

Però no hi ha por. Veient la satisfacció i la il·lusió que destil·len els components del grup, hi ha Sa Boira per vint anys més.

Director de Can Ventosa, únic teatre d'Eivissa amb programació estable Carles Fabregats, addicte a la cultura

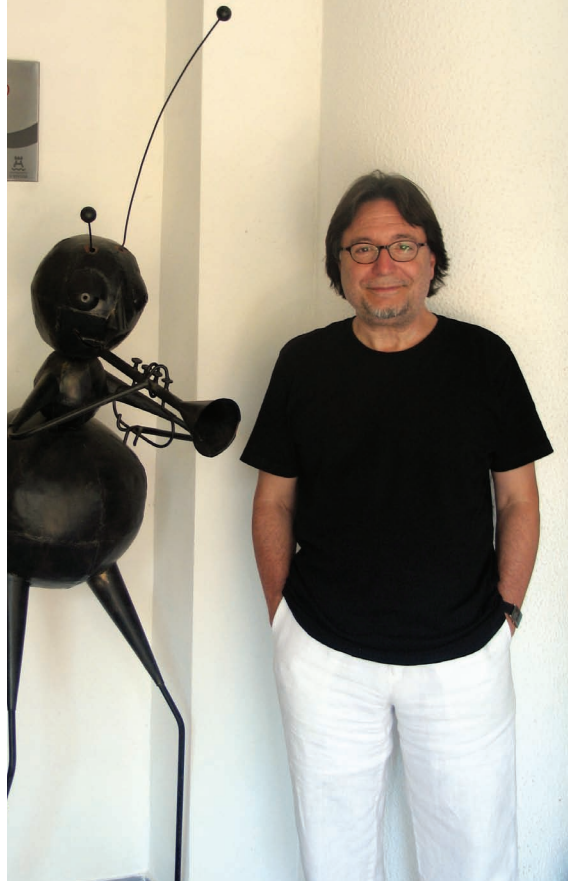
Nascut a Barcelona, aquest català d'esperit bohemi i caràcter afable arribà fa ara més de 20 anys a l'Illa d'Eivissa amb la intenció de dedicar-se a l'escultura, que era la disciplina artística que llavors practicava. I ho va fer durant set anys. Però era l'any 85, i en matèria cultural hi havia molta feina a fer a la major de les Pitiüses, així que poc a poc li va anar sortint la persona inquieta i empenedora que portava dintre. De tot d'una començà a escriure de cine a la premsa local (Diario de Ibiza), va organitzar recitals poètics, taules rodones de temàtiques diverses, exposicions, cicles de cinema i, fins i tot, l'any 93 creà El supermercat de l'Art, que encara avui s'organitza cada temporada. És a dir, passà a la gestió cultural, que a llarg termini havia de ser la dedicació que el convertiria en el referent del sector a l'illa. Principalment quan el 1999 començà a dirigir Can Ventosa, l'únic espai d'Eivissa amb una programació regular dedicada a les arts escèniques. És per aquest motiu que el nom de Carles Fabregats és un cita obligada quan es parla de teatre a l'illa.

Can Ventosa és gairebé l'únic espai amb oferta cultural estable a Eivissa. Quins són els paràmetres utilitzats per confeccionar la programació?

Precisament aquesta situació, gairebé d'exclusivitat, exigeix pensar en els diferents col·lectius socials per assolir la màxima diversitat d'audiència possible. Hem de cercar sempre l'equilibri i programar espectacles molt diversos i de totes les modalitats artístiques: teatre, dansa, música, cinema, conferències, etc., perquè tothom pugui veure satisfetes les seves inquietuds culturals.

Però existeixen criteris de qualitat?

Com a espai públic tenim l'obligació de fomentar el

teatre de qualitat sense la necessitat de tenir en compte el rèdit econòmic. És el fet cultural el que ens interessa.

És a dir, que mai no es programa teatre o qualsevol altre espectacle comercial amb l'objectiu de fer negoci?

En primer lloc, això seria molt complicat, perquè Can Ventosa té una capacitat molt limitada, unes 400 persones, que normalment no basten ni per cobrir les despeses dels catxets de les grans compan-

"L'estiu és el gran enemic de la cultura entre quatre parets. S'han de cercar fórmules més realistes a l'aire lliure per combatre la competència del sol i del vespre".

yies. Però aquesta no és la qüestió. Quan es programa un espectacle comercial no es fa per guanyar diners, sinó perquè no ens podem oblidar de la demanda del públic, que sovint el que vol veure són comèdies amb cares conegudes i televisives, per exemple. Això és el que més funciona. I nosaltres hem de pensar tant en els gusts majoritaris com en els minoritaris, més enllà de quins siguin els meus personals.

I quins són els teus? També es deuen veure reflectits alguna vegada a l'escenari del teatre.

Alguna vegada sí que coincideix, és clar. Això em passa, per exemple, amb la dansa contemporània, que no sempre és molt popular i a mi m'encanta. Però quan la portem és perquè té qualitat i resulta adient. Ha d'estar justificat. No puc fer-ho per un capritx personal.

Quin protagonisme té el teatre local i regional a Can Ventosa?

Té una presència continuada. Estem oberts a les companyies eivissenques i no falten mai a les pro-

gramacions de cada trimestre obres procedents de Mallorca o Menorca, tot i que en aquest darrer cas la insularitat és un problema molt seriós, perquè les comunicacions cap a Eivissa són horroroses.

Viu un bon moment, el teatre eivissenc?

Existeix una base de cultura teatral mantinguda durant 30 anys per gent com Merche Chapi del GAT o Pedro Cañestro d'Arts i Oficis, com també pels membres d'Es Cubells o el grup Foc i Fum, que són els que han mantingut viva la flama. Ells posaren la base i l'afició ha anat creixent fins que s'animaren altres grups. I en els darrers deu anys amb Can Ventosa tot s'ha anat consolidant, perquè l'oferta crea demanda, i els grups d'aquí han pogut veure més i millor teatre, i després han volgut fer-ho ells. En poc menys de deu anys els grups locals han passat de 3 a més d'una desena. Estic convençut que hi ha una relació directa entre veure i voler fer.

Pot competir Can Ventosa amb l'oferta de l'estiu?

No. L'estiu és el gran enemic de la cultura entre quatre parets. I això no vol dir que no puguis cercar

"Per ser gestor cultural, potser no és necessària la sensibilitat artística, però sí molt convenient, perquè les coses surten millor quan estimes allò que fas".

alternatives a l'aire lliure que funcionin, com ara el Festival de Jazz, però s'han de cercar fórmules mixtes més realistes per poder combatre l'atractiu del sol i el vespre eivissenc. De tota manera, també està bé, perquè nosaltres aprofitem per descansar.

Quines limitacions té el teatre que dirigeixes?

Si tenim en compte que és l'únic de l'Illa, té un problema de capacitat, com he dit abans, i també el fet que no podem acollir espectacles de gran format. Una simple qüestió d'espai, però que ens ha fet renunciar a grans muntatges que ens feia ganes de dur. Això sí, el que no hi cap, no hi cap, però si aconseguim que encaixi, tot i que sigui empenyent, ho fem encaixar. Hem pogut oferir coses com "Wit", "El verdugo" o "Paradís", però en canvi no vàrem poder amb "Els joglars" o "Tricycle".

Necessita més espais escènics, Eivissa?

Evidentment. Un que pugui albergar espectacles de gran format, això per començar. Però si n'existissin tres o quatre més que programassin art escènic s'iniciaria un procés d'especialització dels espais, i

això seria molt bo. I consti que jo no em queixo de l'actual eclecticisme de Can Ventosa, perquè com a programador és molt gratificant. Però penso que per arribar a assolir el nivell adequat d'una oferta lògica i diversa s'hauria d'arribar a la segmentació dels espais. Ho enriquiria molt.

Per ser gestor cultural, és necessària una certa sensibilitat artística?

No crec que sigui imprescindible, però sí molt convenient. Sempre és bo estimar allò que fas. Les coses surten millor. I pel que fa a la feina de programador, et permet afinar el gust i fer una selecció més assenyada, segons criteris coherents.

Després de tants d'anys, què és el més gratificant de la teva trajectòria?

Quan la gent, després de gaudir d'un bon espectacle, t'ho agraeix. Això és magnífic. I també l'oportunitat que he tingut de conèixer grans artistes que han passat per aquí i amb els quals he pogut compartir conversa i unes copes: Pepe Rubianes, Amparo Soler Leal, Carme Elías. Això no té preu. Fer amics.

Teatre en temps difícils: generació del 98

El teatre espanyol va irrompre en el segle XX amb una urgent necessitat de renovació. El modernisme estava arrelant a Europa, i a la península es vivia un clima de tensió insostenible, que enfrontava un teatre més comercial, retòric i ximple, poc compromès amb la delicada situació social i política que vivia el país durant la República, i un altre d'experimental, inquiet i avantguardista, que no esdevenia tan popular perquè trencava amb les convencions narratives i de representació escènica llavors establertes, però que significava la dignificació i l'elevació intel·lectual de les arts escèniques, que aleshores eren molt pobres.

La situació era confusa i cada autor intentava introduir elements renovadors a la seva manera i no sempre amb resultats satisfactoris o prou rellevants com per convertir-se en les característiques definitòries d'una escola o d'un grup d'autors, que finalment la història ha reunit sota la denominació de la Generació del 98.

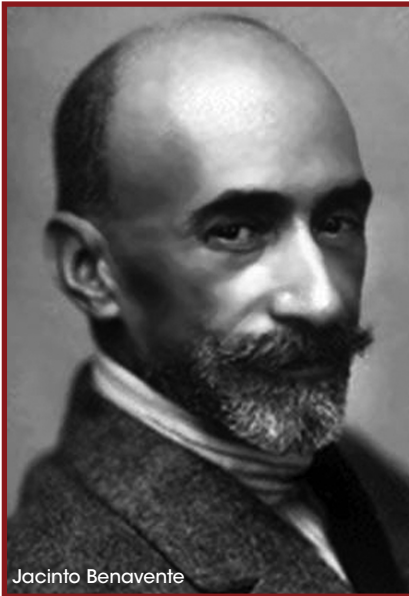
Sense anar més enfora, **Jacinto Benavente** (1866-1954), que gairebé es pot considerar més un precursor que no un membre del grup, va participar de les dues tendències teatrals del moment, que sovint se separaven per fronteres tan poc definides que eren fàcils de confondre. Va conrear tant un teatre conservador com també va impulsar el nou corrent modernista a Espanya. De vegades, fins i tot, dins d'una mateixa obra. D'aquesta manera, aconseguí mantenir-se al marge de polèmiques i

assolí un gran èxit popular, ja que la gent preferia oblidar-se de la situació político-social del moment i gaudir d'un teatre senzill i bo d'entendre, que no exigís esforços d'enteniment ni compromisos ideològics.

L'obra mestra de Benavente fou "Los intereses creados". Va rebre el premi Nobel de Literatura l'any 1922.

Miguel de Unamuno (1864-1936) es pot considerar el líder de l'anomenada Generació del 98, tot i que el seu teatre, igual que el d'Azorín, que més tard estudiarem, no va tenir gaire èxit. Segurament perquè va ser massa innovador per a la seva època i no fou entès. Una part important de la seva producció no es va estrenar mai.

Va proposar un teatre d'idees, allà on la paraula predominava sobre l'acció, i això provocà la seva escassa acceptació tant per part del públic com de la crítica. Però tot i així la seva

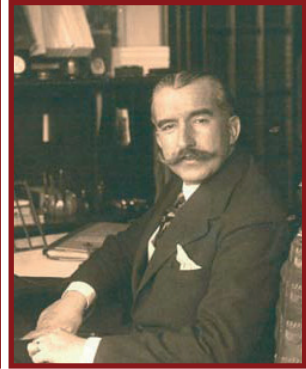
Jacinto Benavente

Azorín

Eduardo Marquina

Pedro Muñoz Seca

herència és de gran vàlua, ja que el seu llenguatge directe i clar, que desenvolupava conceptes abstractes mitjançant el diàleg, reivindicà el teatre com a modalitat literària. De fet, moltes de les seves obres eren versions dialogades de les seves novel·les i assaigs. Entre les seves obres teatrals destaquen: “Soledad”, “Fedra”, “El otro”.

Azorín (1873-1967) era el pseudònim que utilitzava l'escriptor alacantí José Martínez Ruiz per signar les seves obres literàries, i va ser ell qui batejà la Generació del 98 amb aquest nom. Destacaren més les seves novel·les que no la producció teatral, tot i que aquesta fou prou important pels seus esforços innovadors mitjançant l'experimentació amb les formes. L'autor de la trilogia “Lo invisible” va trencar amb la realitat i apostà decididament pel surrealisme en la seva obra. Els seus temes principals, sovint barrejats, foren el pas del temps, la mort i la felicitat. La seva millor obra com a dramaturg és “Angelita”.

Ramón del Valle-Inclán (1866-1936) és un dels millors dramaturgs de la literatura espanyola del segle XX, com també un dels més innovadors, responsable de la creació de “l'esperpent” com a gènere teatral. Una importància capdal que exigeix un capítol a part dins d'aquest repàs de la història del teatre.

Uns altres autors d'interès per les seves aportacions al teatre de la primera meitat del segle XX i la seva pertinença a la Generació del 98 són, entre d'altres, **Eduardo Marquina** (1879-1946), autor de “Las hijas del Cid”; **Pedro Muñoz Seca** (1891-1936), que va escriure la popular i mil vegades representada “La venganza de Don Mendo”; i **José María Pemán** (1898-1981), que tot i resultar innovador pel seu gran domini del llenguatge i la influència poètica que afectava el seu teatre, utilitzava la seva obra dramàtica com a vehicle propagandístic de la seva ideologia reaccionària i antidemocràtica, la qual cosa resultava un punt contraproduent en temps de renovació modernista.

Continuarà amb Valle-Inclán...

Govern de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

CERCLE ARTÍSTIC DE CIUTADELLA, MEDALLA D'OR AL MÈRIT DE LES BELLES ARTS

Esperança Pons, presidenta del Cercle Artístic de Ciutadella, es va desplaçar el mes passat fins a Toledo, per rebre la Medalla d'Or al Mèrit de les Belles Arts 2006. Aquesta important distinció, atorgada pel Ministeri d'Educació i Cultura, premia persones i entitats que hagin destacat en el camp de la creació artística i cultural, fomentant i difonent l'art, la cultura i la conservació del patrimoni artístic. Els Prínceps d'Astúries els van lliurar el guardó per "la seva incansable activitat des de l'any de la seva fundació, el 1881, en pro de la cultura...", i per la seva molt destacada aportació social i cultural per a Ciutadella i, en general, per a Menorca. Els Premis Born de Teatre és una de les iniciatives de major prestigi del Cercle Artístic, que aquest any va celebrar la seva XXXII edició.

"TAPE" REPRESENTARÀ BALEARS ALS PREMIS MAX

El drama social "Tape", adaptat i dirigit per Alex Tejedor i produït per Espectacles de Ferro (Joan Gomila), serà la representant balear als Premis Max de teatre 2007. Aquesta obra, escrita originalment pel britànic Stephen Belver, fou triada d'entre totes les estrenades i representades als escenaris de les Illes durant l'any passat. Els crítics membres del jurat que va fer la selecció: J.A. Mendiola (Diari de Balears), Xisco M. Rotger (Diari de Mallorca) i Javier Matesanz (FanTeatre i Diari de Balears), destacaren l'equilibri d'aquest espectacle entre qualitat i comercialitat, el seu llenguatge planer i eficaç i la magnífica interpretació dels tres protagonistes: Queralt Albinyana, Rodo Gener i Xavier Grau.

1R POSTGRAU EN GESTIÓ ESCÈNICA, A L'ESADIB

La Fundació ESADIB i la UIB ofereixen ensenyaments de postgrau especialitzats en gestió escènica, producció i gestió d'espais escènics, amb l'objectiu d'ajudar els professionals de la producció a optimitzar el seu procés de treball i conèixer tècniques i instruments que ajudin a fer més eficient la seva feina. Aquest primer postgrau va dirigit als titulats universitaris de primer cicle, titulats universitaris de segon cicle o batxillerat, equivalent o prova d'accés a la Universitat o experiència professional en gestió en arts escèniques. Els titulats universitaris que cursin aquests estudis obtindran les següents titulacions de postgrau: *Expert Universitari en Tècniques de Gestió Escènica (1r cicle)*; *Expert Universitari en Gestió d'Espais Escènics i producció (2n cicle)*; amb la realització dels dos cicles s'obindrà el títol d'*Especialista Universitari en Gestió Escènica*. Els alumnes amb la resta de titulacions o experiència professional obtindran el Diploma Universitari corresponent.

MOSTRA DE TEATRE PEL 20È ANIVERSARI DE SA BOIRA (ONCE)

Del 12 al 16 de desembre l'ONCE i la Federació Balear de Teatre Amateur, varen presentar una mostra de teatre, al Saló d'Actes de l'Organització Nacional, coincidint amb el dia de la seva patrona Sta. Llúcia, per celebrar el 20è Aniversari de "Sa Boira", la companyia teatral vinculada a l'ONCE. Precisament ells varen obrir la Mostra amb la representació "Quasi una dona moderna", de Joan Bonet. Les altres companyies que hi varen participar foren: Coverbos, amb l'obra "Calla no diguis res!", de Ray Conney; Es Mussol, amb la representació de teatre infantil "Vamos a contar Romances"; Nostra Terra, amb una adaptació de Pep Lluís Fernández sobre l'obra "Només volem parelles", de Joan J. Alonso Millán; i tancaren aquesta Mostra Calabruix, amb "Ara k pots, aprofitat", de Tomeu Torres.

Tot Mallorca a la web

per la via ràpida

www.conselldemallorca.net

Consell de
Mallorca

viva rodeado de naturaleza y tranquilidad

Ses Cases de Ca'n Pentinat

Inicio de obras

**Son Carrió
(Sant Llorenç des Cardessar)
28 viviendas de
estilo mallorquín**

**Casas adosadas
Plantas bajas con jardín
Pisos con solárium
P Parking**

www.gibpromociones.com

**Tel. 971 214 821
Móvil 678 443 453**

Promociones Inmobiliarias

